

העולם הזה

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה:
רוב איתן

עורך כיתוב:
סילבי קשת

כתב בכיר:
אלי תבור

עורך תבנית:
אהרון צור

צלם המערכת:
אריה קרו

חברי המערכת:

מנשה כרדיון, שיוע נלוח, לילי נלילי, רויה הורוביץ, רותי ורד, אבהה חרסון, עטאלה מנצור, אלכס מסיס, אביבה סגל, נמיר קינן, שלמה קריי.

העתון הנקרא ביותר במדינה

רחוב גליקסון 8, תל אביב, טלפון 26785, ת.ד. 136. מען למברקים: "עולמפרט". המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 62239. ההפצה: זוד טופל ובניו, תל אביב. העמרכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

מכתבים

רעות. כי לפצעת המרגמה יש, בידוע, מסלול תעופה נכון.

היושע שגיא, תל אביב

אבל גם זווית ירידה תלויה. מה תן כל מרגמות הרפובליקה הערבית המאוחדת ל עומת התחזים הכבדים של משרד החוק?

מי אמר שהוא שחור

בכתבתכם על ינאל מוסיונוב (העולם הזה 1068) שכתבתם את הסיפור החשוב ביותר באחד הימים, באמצע ימי הקרבות, חזרתי מן המים הקרובים שלנו למחנה הנדוד. יהר עם כמה מהחברים כדי להתקלח. כרגיל, פגשתי את קצין התרבות ינאל מוסיונוב. התקלחנו במחנה בעורה, יחד עם בנות הנדוד. התקלחנו יחד, כאשר לפתע שמענו צפירת האזעמה. ינאל, שהיה ערום, קפץ בבחלה מתחת למקלחת. הטף נמכת, טף בה את אחד מחלקי גופו. חבש כובע פלדה ורץ כמטורף אל המפלס. לתדהמתו הרבה של הבנות ש הניעו לים כעבור כמה דקות. כשהתלוצצו הבנות על ערוותו, והזכירו לו את שמו היחילי הנדוד שלחמו באותו רגע בקרבות נואשים בחזית נגד הסכר והים ינאל בכל הציניות: "אתו לא מבינות! כשאחד מהם ייהרג, או ימות ח"ו, אבל כשאני איהרג, ימות כופר בישראל!"

י.ד., תל אביב

אני בטוחה שיינאל נאה בכתבת שכתבתם עליו. אם זה כל מה שאתם יודעים עליו, הרי זה רק אפס קצה מעלליו בשלימותם. חבל רק שהייתה צריכה לבוא נערה מחוץ לארץ ולנמול ליינאל את מה שרצו לעשות לו אחרות.

יהודית קרמיה, ירושלים

יינאל הוא טיפוס ידוע ואינו יחיד ברך. רן הוא אינו מהווה סמל למשהו בארץ, אלא זה טיפוס שהיה ויהיה בכל הדורות ובכל מקום בעולם. ולכתוב עליו את כל מה ש כתבתם אתם — נורה מזה ריח כל נעים בעד זה עשיתם משהו שנוהרתם ממנו כל היום — הבאתם ליינאל פירסומת עצומה בקשר לסיפור "סידר את ג'ורג' שפטר אינני מאשימה אותו כל כך. נזירי אינה תינוקת. היא בחורה שכיילה ואני מתארת לעצמי שעד ניל ג' לא ידעה וציינתה שיינאל יבוא וינאלה. אני קובעת זאת מסיון אינני שלי. בניל ג' היה לי הכבוד להתקסע עליו וזו רב כרי לסיפור על טיבו ואיני מאשימה שניזירי לא ידעה זאת. מפעמים מובנים אכבר להשאיר אלמונית.

אלמונית, תל אביב

לחמא עניי

אני רוצה לשלוח עשר לירות עבור משי פחת צחלה מקרית אונו, אודותיה כתבתם (העולם הזה 1070). הייתי שולח את הכסף ישיר, אבל אינני יודע מתי יגיע לקרית אוני מעבר לריו החשד של חן החירות. אינני מתיימר לחשוב שעליו הסכום הפועם אביא נאולה לאם, לככה בו 14 ליתר לריו. אפילו לי עצמי לא אביא נאולה. אני יודע שגם לא אביא לזרוע קצת אמונה באדם ר תנות, וככה זאת אני מקווה שזה יעזור.

צדוק זילבר, תל אביב

הא לחמא ענייא של הקורא זילבר הועבר לתעודתו, לפני בוא הפסח.

מחור העשור

ראיתי השבוע בית ברחוב דיונוב בתל אביב ששטחם לכבוד שנת העשור. הבית היה נורא יפה ותניני, אולם חשבון קטן הראה לי שטישט בית כזה יעלה לפחות 100 אלף. אינני סבור שאם המדינה תתחשב ב שנת העשור, היא תנביר בזה את שמת תושביה... במקום כל המיליונים המבזבזים להניגות וקישוטים, מוטב היה להוריד את שיעורי מס ההכנסה של האורחים בשנת העשור. אני בטוח שהשטחה החסומית היתה הרבה יותר נכונה.

שמעון שחר, תל אביב

כפי שידוע תקיימו בכפריה תנינות העי שור ליום "ההודו העירי רציתי שתביאו לי יריעת הצבוב את העול שנגרם בחנינות אלה לאותם הורים שכולים, שאיברו את יקיריהם בשיחוריה של סבריה. אלה אשר אירננו את הברוד כחן זה שחחו את אלה שנלחו לא היה אפילו אחד שיוכר שיש לעלות לקברם, פרט למשפחותיהם.

אתמול ראיתי מחזה מדהים תושבי סבריה, אלה הותיקים שנוכחו כשהרוד העירי, נסעו ל השתתף במסיבת התג שנתערה בנו המרהצאות המפואר של המייסדיה. הם עברו את בית העלמין ואיש אפילו לא הביט לעבר המקום הקודר, שם שכבים אלה שהודות להם אנו יכולים לחגוג היום.

שושנה מורח, סבריה

מה הושב הייל?

פונה אני אליכם, כי ידוע לי שענתונכם הוא עתון נפוץ ונקרא עליידי אנשים רבים מכל שכבות העם. רבות היסטתי אם לכתוב לא לא לכתוב, אולם כיום המצב הוא כה גרוע עד שאי אפשר לעבור עליו לסדר היום. כוננתי לבעיה הכאובה של הסמך פיסטים בדרכים. אורחי מדינתנו, עם כל הכבוד שאני רוחש להם, הינם כפויי טובה. חארו נא לעצמכם חיל המסקל הופיפה פצה, לאחר תקופת אימונים מפרכת, והוא צריך לבלות את מחציתה על אם הדרך, בכוחו לנהל הישראלי שיואיל לאספו במ נתינתו. מה חושב הייל כוה? הוא חושב "למה אני משרת בעבא? למה אני מסכן את חיי אם האורח שאת חיוו אני מבטיח בנכול אינו מבין אותי?" בעיה זו צפה כל יום מחדש ומיכרחים למצוא לה פתרון. מדוע מגיע לנו יחס כה רוחח?

רביש מונה רינה, צה"ל

בשם כל חיילי היחידה

יורש העצר

אין ספק שאיחודו של מפלגות הימין (העולם הזה 1048) יפיל את מפא"י ממרומי הפיסנה. הבעיה הממשית היא איך לאחד את האידאולוגיה, ששתי מפלגות אלה טיפחו לעצמן במשך שנים אם מפלגה זו או אחרת תוותר על אחד מעקרונותיה המרכזיים על מנת להקים כח שיהיה אלטרנטיבה לשלטון הקיים, הרי דרך זו פסולה מראשיתה. מוטב יהיה לאחד את הרעיונות ולהגיע לידי פשרה. יעמוד בראשות הליכוד הלאומי נולד כבר או בניו, העיקר שלמישטר הקיים יבוא ככר סוף.

שאלו הללי, ירושלים

אתם נלהבים מד"ר נולדמן (העולם הזה 1048) שניסח לכם שדעיותיו תואמות את רעיונותיכם. גם לכם וגם לו קל לבנות מנדלים באויר, כשאין עליכם לבצע דבר אלא רק לתת עצות. אינני סבור שנולדמן, אדם שאינו מעורה בחיי הארץ וחיי אזרחיה, יצליח אם יטול את רשם השלטון לידי.

חיים קידר, תל אביב

נולדמן הוא האיש. אם תקום מפלגה או רחית מאוחדת בישראל, יקפצו רבים לתמוך בה אם יעמוד בראשה נחם בניו. אם יהיה נחם נולדמן האיש מספר 1 של איחוד אזרחי, אין ספק שמפלגה כזאת תאכופ הרבה יותר קולות.

ב. מילר, תל אביב

האמון אינו בגיל

אחרי קריאת מאמרם על המאבק הפנימי בין נולדה מאיר וקבוצת החצר (העולם הזה 1067) אפשר לחשוב בלי לחת רגלי ותיקי מפא"י, דור העליה השנייה, עליידי צעירי בניו, היה בו מעין אסון. החילוק! האסון היחיד אשר בתחלפת משמרת זו הוא בכך, כי צעירים אלה טרם הראו כל יכולת להשתחרר מן הביו העמוק והכביד של אירי אולוגיה מאובנת ומנונת, בה נדלו קוד מיהם, להשתחרר מכל צפורי הנפש היקרים למיניהם, בכל אופן, מן פוליטי מוטעה עדיף על חוסר כלשהו. כמו שהקין האיום טוב מן האיום ללא קץ.

יורם דלמר, תל אביב

לוח ארטילריה

לביילבי למשרד החינוך, הרוש להחליף את השם ק"מ בשם ק"מ"ם (העולם הזה 1070), כדי שלא לתת לעבר אלנאצר כבוד רב מדי. חבל רק שבמשרד החינוך לא יושב איש שי יגיד פעם בחייהם תחתיהם. אחרת היו הי אנשים שם יודעים שעלם הוא כבר מונח צבאי עברי ראשייהתבות של "קצין עמדת" מרגמות! אני חושב שלא כדאי לתת לערבים את השם הזה, שיש בו כדי להשר לכו

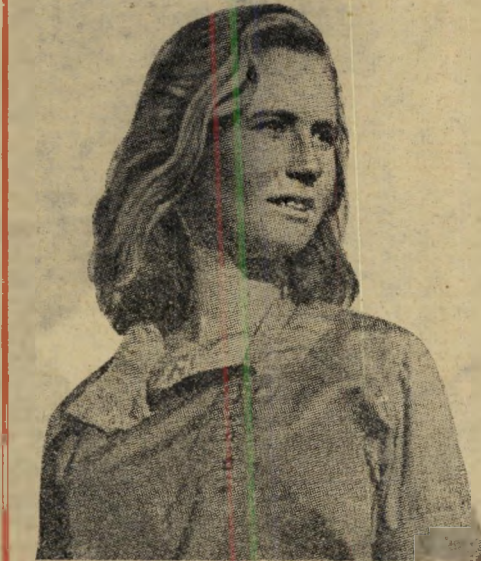
בימים הקשים של המאבק לעצמאות ישראל, בלילות העיצור והמצביהצבאי שיקף "העולם הזה" כמילה וכתמונה את הישוב הלוחם. עת יצא הנוער העברי בהמוניו לשדה הקרב, ליווה אותו "העולם הזה". הוא הנציח את הרגעים הנואשים של הקרב, את ההומור השופע של הנוער שהפליא את העולם, את רגעי ההוד שד עם שהקים לעצמו מדינה חדשה.

כעוד שבועיים יוציא "העולם הזה" את הגליון הגדול ביותר ב 21 שנות קיומו, לציון יום־השנה העשירי להקמת המדינה ולקרבות מלחמת העצמאות.

גליון העשור

של

העולם הזה

- מעטפה זכעונית ★ ★ ★
- חיות לוחמים ★ ★ ★
- תצלומים היסטוריים ★ ★ ★
- מאחורי הקלעים של ראשית המדינה ★ ★ ★
- ציון לנופלים ★ ★ ★
- הומור השוחות ★ ★ ★
- מבחר הספרות של הדרד הצעיר בתש"ה ★ ★ ★
- היות ועורף ★ ★ ★
- קאריקטורות לעשור

אחד הסיפורים המשעשעים ביותר ש שמעתי אי פעם הוגנב אלי לפני כמה שבו עות. הוא נגע בעסקן חשוב, ששימש נושא לכתבה גדולה בעולם הזה. הכתבה גילתה כמה וכמה פרטים בלתי ידועים על שיטות פעולתו.

למחרת הופעת הגליון, הופיע פקיד בכיר מחוגי ביגיי במשרדו של אותו עסקן. "נז דעוועני לקרוא את הכתבה הזאת", קרא בהתרגשות. "עליך להגיש תיכף ומיד תבי עה על הוצאת דיבה!"

"אני?" תמה העסקן. "למה אני? למה לא אתה, למשל?" הוזכר בעיניו לאותו פקיד שגם הוא שימש, לא מכבר, נושא לאהשמות מחשיות שבעוון המסויים.

"לא, תבין", השיב הפקיד, בקול הרבה יותר נמוך. "מסיבות שונות, אני לא יכול. אולם הזקן סבור שאתה חייב לעשות את זה!"

העסקן הודה באדיבות על העצה. הוא לא הגיש את התביעה.

בשמונה שנות קיומה של המערכת ה נוכחתי, לא הפסדנו אף תביעה אחת על הוצאת דיבה. איני יודע אם יש עתונים רבים היכולים להתפאר בכך. אך כשמדובר בעתון בעל אויבים כה חשובים כמו העולם הזה, הרגיל לקרוא לילד בשמו והמגלה בפה מלא את אשר הוא יודע, זהו הישג ניכר מאד.

האשם אינו בחוק, החוק הישראלי הקיים לגבי הוצאת דיבה הוא יעיל מאד. הוא מאפשר תביעה פלילית ואזרחית. יש בו רק עוקץ אחד: כדאי לך להגיש תביעה על הוצאת דיבה רק כאשר ידך נקויה. אם מצפונך טהור, אין לך מה להסס. כדאי לתבוע. התביעה הפלילית שהוגשה על ידנו נגד שבווען מפא"י, בקשר עם חטיפת אלי תבור, תוכיח.

לעומת זאת, לעולם לא כדאי להגיש תביעה כאשר המצפון אינו טהור, והימים אינם נקוים. כי במהלך המשפט מוכרחה האמת להתגלות. לא תמיד תשתקף דקא בפסק־הדין הסופי — כי לפעמים חלק למועז בטכסיסים משפטיים בעד הכללת חלק מן העדויות שהושמעו בחומר הראיות. אך לם הקהל ישמע וישפוט — והרי זו ה מטה האמיתית של תביעת דיבה.

לאחרונה הצלחתי מישהו לארגן כמה משי פטידיבה נגד העולם הזה. מכיון שכמה מן העתונים (ובעיקר הארץ) נוהגים לפרסם רק ידיעות הנראות להם כמויקות העולם הזה, ולהעלים למחרת היום את הממשך הנראה כמועיל לנו, יתכן שקשה לך לקבל מושג ברור על הנעשה.

מדיניות העולם הזה לגבי משפטי דיבה היא פשוטה. כשמביא לנו איש עובדות חדשות ומשכנע אותנו שטעינו בכתבה כל שהיא — אנו מתקנים את הדברים ברצון, ללא צורך באיומים או תביעות. איננו סבורים כי בוששה היא לעתון להודות בני טעותו. להיפך, הדבר רק מוסיף לו כבוד. חבל שזהו נוהג נדיר מאד בעתונות היש ראלית.

אם, לעומת זאת, אנו משוכנעים כי צדקו דבריני, לא יועילו שום איומים. אנו מו כנים ללכת אל כס המשפט, מתוך אמונה שלמה כי במהלך המשפט תתגלה לא רק צדקת דבריני, אלא גם התברר לציבור עד